

TEXT: MICHAL BARDA

Když jsem si před lety splnil v házenkářské bundeslize svůj sen, byl mému synovi rok. Vracel jsem se z tréninku po deváté večer, v deset jsme s manželkou uložili děti ke spaní a kolem půlnoci šli spát sami. V jednu hodinu v noci se probudil náš roční syn a oznámil: „Teď si budu hrát!“ Museli jsme rozsvítit a v polospánku čekat, než v půl čtvrté ráno nechal zkoumání světa, otázek a hraček, a řekl: „A teď budu spát!“ Nehnul s ním nikdo. Hrou se totiž člověk učí to podstatné pro život, a platí to pro děti i v profesionálním sportu.

PŘÍLIŠ MLADÍ NA ÚSPĚCH?

◀ DAVID HOLOUBEK, NOVÝ
HRDINA SPARŤANSKÝCH
FOTBALOVÝCH FANOUŠKŮ

Psychologové a lékaři vědí, že právě hra je nezastupitelnou a přirozenou školou, která utváří vývoj každého mláděte a jeho vztah ke světu a k okolí. Učí ho, co je nebezpečné a co je přijatelné, jak přežít v přírodě i ve společnosti i jak okolí ovlivňovat ke svému prospěchu.

Lidské mládě se chová úplně stejně. Ale zatímco v přírodě tento proces plyne přirozeně, lidská společnost začala proces vývoje dětí formalizovat a regulovat. Následkem toho si začala vytvářet normy, co ve vývoji považuje za údajně správné a průměrné. Samo o sobě je normalizované vzdělávání veliký počin a charakteristický aspekt pokrokového humanismu. Potíž je jen v tom, že normy často vytvářejí a vynucují ti průměrní, kteří potenciálu přírodního či božského záměru nedohlednou. A že povětšinou zaměňujeme učení a vzdělávání. Často totiž chceme vzdělávat, ale nenecháme učit se.

„Nezkušený“ zachránce

1899 Hoffenheim býval řadovým vesnickým klubem v páté německé fotbalové soutěži, který skoro nikdo neznal. Kdysi v jeho dorostu hrával jakýsi Dietmar Hopp, který jako fotbalista taky žádnou díru do světa neudělal. Brzy fotbalu nechal a pustil se do nově vznikajícího zajímavého oboru; v nedalekém Walldorfu založil společnost na zpracování dat SAP.

O dvacet let později na přelomu století už byl Hopp vlastníkem jedné z největších softwarových společností na světě, vzpomněl si na své fotbalové začátky a investoval do svého rodného klubu sto milionů eur. Poblíž dálnice A6 vyrostla supermoderní Rhein-Neckar-Arena pro třicet tisíc sedících diváků a v roce 2008 postoupil Hoffenheim do bundesligy.

Kromě nováčkovského vzepětí a zimního vedení v premiérové sezoně klub žádné velké úspěchy nezaznamenal. Nejlépe končil ve středu tabulky, i když občas to bylo opravdu natěsno. Letos v únoru ale na tom byl klub opravdu zle. Se dvěma vítězstvími se propadl až na 17. místo se ztrátou šesti bodů na příčky znamenající záchranu a trenér Huub Stevens měl k tomu zdravotní problémy.

Vedení klubu přijalo Stevensovu rezignaci a k týmu povolalo teprve 28letého Juliana Nagelsmanna – nejmladšího trenéra v historii bundesligy. Noviny v Německu označily tento krok za mediální humbuk a nápad šilence. Nagelsmann ale ze zbývajících čtrnácti zápasů vyhrál sedm a Hoffenheim v bundeslize zachránil. Mezitím, v březnu 2016, stačil na výbornou složit zkoušky trenérské A-licence; do té doby měl od německého svazu výjimku. Odkud vlastně přišel Julian Nagelsmann?

Pochází z Landbergu v Bavorsku, fotbal začal hrát v přípravce FC Augsburg. V době, kdy Dietmar Hopp začínal pomáhat Hoffenheimu na nohy, se deseti-

letý žáček Julian posunul z Augsburgu do Mnichova 1860. Tam se vyvíjel v perspektivního obránce a v roce 2006 se dostal dokonce na soupisku rezervy. Nikdy si ale za ni už nezahrál, přetrvávající problémy s kolenem ho přinutily zanechat aktivní kariéry a vrátit se do Augsburgu.

Krátce si číchl k trénování jako asistent Thomase Tuchela, dokončil bakalářské studium tělesné výchovy a vrátil se do 1860 jako asistent U17. Po dvou letech činnosti se přesunul do stejné pozice v Hoffenheimu, který už byl v bundeslize a musel věnovat větší pozornost výchově vlastní mládeže.

O dva roky později, v roce 2014, už z toho byl titul s klubovou U19, o rok později účast ve finále. Bylo mu 26 let – žádný trenér nevyhrál německý titul s U19 v mladším věku. Nagelsmann žil naplno svou fotbalovou filozofií, inspirovanou útočným fotbalem Barcelony a Arsenalu. A také už byl asistentem u áčka Hoffenheimu, kde mu veterán mezi týčemi Tim Wiese vymyslel přezdívku „Mini-Mourinho“. V tom věku ale ještě dělal skutečný „Special One“ ve Sportingu Lisabon překladatale Bobbymu Robsonovi...

Neuplynulo mnoho vody a Nagelsmann byl na otočku v Mnichově znovu. Tentokrát se jednalo o osobní pohovor naruby: Karl-Heinz Rummenigge, samotný předseda Bayernu, a sportovní ředitel Matthias Sammer se ucházeli o přízeň mladého kouče a snažili se ho získat jako trenéra mnichovské U23. Pep Guardiola se taky zastavil osobně, poklepal na rameno a prohodil pár pochvalných vět.

Jenže Nagelsmann už měl cestu vzhůru tiše naplánovanou jinak – od sezony 2016/2017 se měl stát trenérem áčka Hoffenheimu. Dietmar Hopp o jeho návštěvě Mnichova věděl, po domluvě s ním Nagelsmann nabídku Bayernu odmítl. Kdo si tohle v osmdvaceti letech dovolí? Onemocnění Huuba Stevense tedy Nagelsmannův vstup do velkého fotbalu jen o půl roku upšíšilo.

„Třicet procent koučování je taktika, sedmdesát sociální kompetence,“ řekl Nagelsmann před začátkem nové sezony. „Každý hráč slyší na jiné věci a musí se s ním podle toho hovořit. Na této úrovni kvalita hráčů určuje, že v daném taktickém rámci budete hrát dobře – pokud to zvládnete psychologicky!“

Přítom ale přiznal, že před prvním pohovorem s týmem v únoru byl nervózní. Od té doby si vyzkoušel, že taktická příprava přímo před zápasem má být velmi krátká. Skutečné koučování se u něj odehrává v týdnu, kdy stále zkouší nové věci a hledá správné recepty. „Pracuji jako pekař,“ říká. „Míchám věci dohromady, dám je do trouby a čekám, co z toho vzejde.“

Od příchodu k áčku zůstal Nagelsmann věrný svému receptu rychlého útočného fotbalu, ale nestaví

jako fetišista na extrémním držení míče. Jako řada koučů jeho generace byl ovlivněn nátlakovou hrou Ralfa Rangnicka.

„Rád napadám soupeře vysoko na jeho polovině, protože pak nemáme tak dlouhou cestu do branky. Kladu důraz na hru bez míče, stejně jako na to, abychom o míč nepřišli. V dnešní hře potřebujete obojí. Líbí se mi, jak hraje Villarreal i jak se tam starají o mladé hráče. Také se mi líbí FC Barcelona a Arsenal, stejně jako práce Arséna Wengera,“ říká mladý trenér.

Nade vše cení přizpůsobivost svých hráčů, s kterými neváhá hrát každý zápas jiný systém, od 3-5-2 přes 4-3-3, 3-4-3 až po 4-2-3-1. A v každém systému si ještě detailně hraje s provedením, takže soupeři si nikdy nemohou být jisti, co je čeká. „Rozdíl je pět nebo deset metrů, abyste tomu říkali 4-4-2 nebo 4-3-2-1; družstva jsou ale v tomto rozestavení jen při výkopu a pak možná osmkrát za celý zápas. Mnohem víc mě zajímá, jestli se hráči pohybují v prostoru, kde mohou přijmout přihrávku.“

Nagelsmann je zvyklý na narážky kvůli svému věku, ostatní s ním ale mají větší problém. Trenér Leverkusenu Roger Schmidt na něj při utkání bundesligy křičel: „Sedni si na zadek a drž hubu, ty magore! Myslíš si, že jsi vynalezl fotbal, nebo co?“

Nagelsmann výpad ustál s noblesou, Schmidt byl vyloučen, dostal pokutu 15 tisíc eur a zákaz činnosti na dva zápasy, Hoffenheim vyhrál 3:0. „Vyříkali jsme si to, je to za námi,“ říká k tomu Nagelsmann střízlivě. „Kdybyste se v 28 letech stali šéfem velké firmy, taky by to vzbudilo rozruch.“

Srovnání s Mourinhem není náhodné. Nagelsmann ho vždy obdivoval, stejně jako Pepa Guardio-

OSUDOVÉ SPOJENÍ: TRENÉR JULIAN NAGELSMANN + MILIARDÁŘ DIETMAR HOPP = ÚSPĚŠNÝ FOTBALOVÝ TÝM HOFFENHEIMU

„Kdybyste se v 28 letech stali šéfem velké firmy, taky by to vzbudilo rozruch.“

JULIAN NAGELSMANN

lu, šefa Manchesteru City. „Vždycky jsem říkal, že Pep Guardiola je pro mne svým fotbalem vzorem. Ale snažím se něco pochytit od každého trenéra. Mým dlouhodobým cílem je účastnit se evropských pohárů a hrát se svým týmem o titul. Pokud se mi to podaří, splní se mi velký sen.“

Na lajně při zápasech ukazuje, že se svých snů nevzdává lacino. V týmu vybudoval prostředí důvěry, které se stalo základem hry v nové sezoně. V jedenácti zápasech za sebou družstvo neprohrálo a v listopadu se pohybovalo na třetím místě tabulky, jen tři body za Bayernem. Před vzájemným utkáním v Mnichově byl Nagelsmann optimista. „Jedeme tam uspět,“ řekl pro agenturu AP. „Myslím, že důvěra a dobré vztahy jsou strašně důležité. Je jasné, že i díky věku nepřipadám hráčům jako náfuca. Ale taky nejsem jedním z nich, to je jasné. Koneckonců musím přijímat rozhodnutí, která jsou někdy pro hráče tvrdá. Samozřejmě jsem jako hlavní trenér víc ve středu pozornosti, ale nejsem na to sám. Všichni mí asistenti přispívají k našemu úspěchu. A úplně nejvýš stojí tým, který musí naše pojetí realizovat a zatím to dělá skvěle. Jsem pyšný, že jsme zatím neprohráli!“

I na Bayernu získal Hoffenheim bod, na začátku prosince byl v bundesligové tabulce čtvrtý.

Pro nejbližší budoucnost zůstane tedy Nagelsmann zřejmě v Hoffenheimu a bude usilovat o pohárové příčky. Alexander Rosen, manažer Hoffenheimu, o něm říká: „Samozřejmě je to ambiciózní trenér. Na druhou stranu je ještě velmi mladý a dobře ví, co taďy u nás má. Hoffenheim jistě nebude jeho konečná stanice, ale nemyslím si, že by v nejbližší budoucnosti pomýšlel na změnu.“

Ale jak dlouho to vydrží? Špičkové týmy jako Bayern Mnichov či Borussia Dortmund mají Nagelsmannovo telefonní číslo poznamenané. A co teprve Arsenal, kde se Arsène Wenger pomalu blíží konci své trenérské kariéry? Vedení klubu sice zvažuje jména jako Diego Simeone nebo Thomas Tuchel, ale Nagelsmann by také mohl být správnou volbou, pokud se Le Professeur za pár let rozhodne odejít do důchodu.

Intelligence a génius

Intelligence je jednou z nejkontroverznějších oblastí psychologie, protože neexistuje všeobecně přijímaná standardní definice, co to vlastně inteligence je. Většina odborníků se nicméně shoduje v tom, že ukazuje schopnost člověka uvažovat rozumně, řešit problémy, rozumět společenským normám, zvykům a hodnotám, učit se ze zkušenosti a vyrovnávat se s životními výzvami. Je mnoho teorií, které se pokoušejí inteligenci vysvětlit.

Když francouzská vláda na začátku 20. století zavedla povinnou školní docházku, pověřila psychologa Alfreda Bineta, aby vypracoval test, který by prověřil schopnost dětí školu absolvovat. Ostatní děti pak měly dostat zvláštní péči. Binet s kolegou Theodorem Simonem si uvědomili, že některé děti umějí zodpovídat složitě otázky, které byly určeny mnohem starším dětem. Jiné děti stejného věku zase zvládaly jen otázky určené dětem mnohem mladším. Vypracovali proto koncept mentálního věku jako měřítko, co průměrné děti určitého věku zvládnou. Byl to první test inteligence a základ toho, co se používá dodnes.

Když se tento test dostal do Ameriky, vědci na Stanfordově univerzitě jej standardizovali a upravili pro americkou populaci. Jediný údaj Stanford-Binetova testu – tzv. inteligenci kvocient IQ – byl od roku 1916 používán jako standardní měřítko inteligence. Byl to poměr mentálního a kalendářního věku testované osoby, násobený 100. Hodnoty nad 140 této škály se považovaly za projev génia či něčeho podobného. Přes jistou glorifikaci těchto testů také začalo být brzy jasné, že inteligence sice naznačuje schopnosti člověka, ale sama o sobě nezaručuje v životě úspěch. Neříká totiž nic o tom, zda dotyčná osoba bude tyto schopnosti také smysluplně využívat. Podstatný zůstával koncept, poměřující mentální schopnosti osoby vzhledem k jejímu kalendářnímu věku.

Nadání se často definuje jako synonymum k vysokému IQ, kreativité a k vysokému stupni speciálních

dovedností. Z výzkumu nadaných dětí ale vyplynulo, že pracují s lepší strategií při řešení úkolů než děti průměrné. Někdy jejich postupy bývají jiné, nebo využívají strategií, které jsou typické spíše pro děti starší. Nadané děti mají pak odlišné poznávací i emocionální, sociální a motivační charakteristiky a projevy. Někdy prostě jen překvapují tým, že na rozdíl od dospělých vědí, co chtějí.

My a ti jiní

Zvláštní pozornosti se vždy dostávalo geniům, kteří byli někdy označeni jako zaostávající, ale skutečnost tomu jasně odporovala. Vydržet s geniem či neobyčejným člověkem je totiž nesnadná věc a okolí ne vždy zájmy génia pochopí a zvládne.

O spisovateli a lékaři Oliveru Goldsmithovi jeho učitel údajně řekl: „Nikdy jsem nepoznal hloupějšího chlapce.“ Oliver však již v sedmi letech psal verše a v osmi četl Ovidia a Horatia.

Francouzský matematik, fyzik, spisovatel a teolog Blaise Pascal byl v jedenácti letech natolik zaujat matematikou, až se jeho otec rozhodl, že bude nejlepší mu matematickou literaturu sebrat, dokud nezvládne latinu a řečtinu. Pascal ale dál tajně pokračoval v konstrukci vlastní geometrie, až to jeho otec vzdal a ustoupil. V 17 letech napsal Pascal Pojednání o kuželosečkách, které ocenila Pařížská královská akademie a matematik Descartes je pokládal za práci jeho otce. Věnoval se dále především geometrii, kombinatorice a filosofickým základům matematiky, položil

základy teorie pravděpodobnosti. Pascal patří mezi předchůdce moderní počítačové techniky – v roce 1642 sestrojil první mechanický kalkulátor, schopný sčítat a odčítat. Během života jej pak neustále zdokonaloval. Proto po něm byl nazván programovací jazyk Pascal.

O pár století později hrál Benjamin Henrichs jako žaček od sedmi let fotbal v Bayeru Leverkusen. V jedenácti letech řekl mamince o bundesligovém profi týmu Bayeru: „Oni strašně moc prohrávají. Už abych byl dospělý, abych jim mohl pomoci!“

Dnes je mu devatenáct a v Leverkusenu hraje v základu. Jako krajní obránce má s 61% nejvyšší úspěšnost vyhraných soubojů v bundeslige, hraje v Champions League a dostal pozvánku i do německé reprezentace. Na otázku, jak se cítí jako výjimečný talent, odpovídá: „Něco takového o mně říkají jen ostatní. Já sám jsem ale chtěl vždycky jen hrát a teď se mi povedl přechod z dorostu mezi profesionály. To je sice velký posun, ale nesouvisí to jen s talentem. Je to mix tvrdé práce, víry ve vlastní schopnosti a toho, že mě to pořád baví. Obtížné bylo jen, když jsem před rokem musel kromě bundesligy, poháru, Youth League a juniorské reprezentace zvládnout i maturitu.“

Bill Gates byl dítětem vzdělaných a otevřených rodičů, kteří ho podporovali v jeho zájmu o tehdy vznikající počítače. Po dokončení šesté třídy základní školy přestoupil na střední, kde měl možnost poprvé s počítačem pracovat a začal se učit programovat. S několika kamarády získal od místní počítačové fir-

BODOVAL I NA BAYERU. JULIANA NAGELSMANNA MŮŽE TĚŠIT, ŽE V ÚVODNÍCH 13 KOLECH TĚTO BUNDESLIGOVÉ SEZONY HOFFENHEIM ANI JEDNOU NEPROHRÁL. TO SE PAVEDLO UŽ JENOM PRVNÍMU LIPSKU.

Intelligence naznačuje schopnosti, ale ty se musejí smysluplně využívat.

my možnost využívat zdarma její minipočítač za to, že pomohou odhalovat chyby systému. V 17 letech za svůj program pro tvorbu školních rozvrhů získal 4200 dolarů.

Po střední škole nastoupil Gates na Harvard a v průběhu studia vytvořil s kamarády původní programovací jazyk pro první komerčně úspěšný osobní počítač Altair 8800. Licenci pak prodali výrobci počítače Altair. O dva roky později založil Gates s kamarádem Paulem Allenem společnost Microsoft, aby mohli svou verzi jazyka BASIC prodávat i jiným firmám. Komerční úspěch byl tak velký, že ve třetím ročníku Harvardu opustil Gates školu a věnoval se pouze podnikání. Co tomu asi říkali vzdělaní rodiče?

Čtrnáctiletý školák Jose Angel Salazar z Venezuely dostává jen stipendium, protože je podle místních zákonů příliš mladý, aby si mohl vydělávat. Jose je totiž dirigentem osmdesátičlenného mládežnického orchestru v Nueva Esparta; polovina hudebníků je starší než on. Jak říká, není pro něj snadné opravovat děti, které jsou starší než on. „Na pozvání jsem dirigoval i jiné dospělé orchestry a tam to bylo jednodušší,“ říká skromně.

Příklady takto úspěšných jedinců vždy znovu ukazují, že schopnosti jsou jen jedním z malých kamínků na cestě k úspěchu. Těmi dalšími jsou podpora rodiny, zaujetí, touha a ochota věnovat se něčemu víc než ostatní. Na věku přitom tolik nezáleží – čím dřív a všestranněji, tím líp. Rozhoduje posedlost pochopit a vysvětlit svět okolo sebe či zvládnout něco, co jiní neumějí.

Nagelsmann, ... pardon, David Holoubek!

Když fotbalová Sparta na konci září po nepovedeném derby se Slavii odvolala trenéra Zdeňka Ščasného, netušila ještě, co si nadrobí. Družstvo na sobě mělo deku, klub musel reagovat a trenérských jmen se na trhu zdálo početně: Trpišovský, Kozel, Chovanec, Hašek, Uhrin ml., Straka...

Proč tedy ne? Mužstvo dočasně převzala trojice asistentů Hejkal, Holoubek a Svoboda, za tři dny je čekal trháč s Interem Milán a vzápětí domácí liga v Brně. Právě David Holoubek měl Spartu v zápase s Interem šéfovat. Byl to boj o naději v Evropské lize, v prvním utkání základní skupiny totiž Sparta po bezbarvém výkonu prohrála v Southamptonu 0:3. Na dva zápasy mělo tohle provizorium stačit, následující reprezentační pauza měla přinést na trenérském postu definitivní jasno.

Jenže jasno nepřinesla. Sparta odvážným výkonem Inter Milán doma senačně zbourala a průměrný fanoušek se učil skandovat jména, která před týdnem málem ani neznal – trenéra nevyjímaje! Odkud vlastně přišel David Holoubek?

Hrál fotbal v divizi a třetí lize, přišel do Prahy z Humpolce studovat FTVS. V roce 2004 začal vedle studia trénovat žáčky na Spartě, později pracoval jako učitel tělocviku na základní škole, kde měla Sparta své třídy. Od léta 2012 se stal hlavním trenérem spartánského dorostu, kam si jej vybral sportovní ředitel Jaroslav Hřebík. Zároveň občas zaskakoval i u juniorského týmu v nově vzniklé Juniorské lize.

„Koncepce mládeže přišla se sportovním ředitelem Jardou Hřebíkem. Vytvořili jsme zajímavý trenérský kolektiv a obuli se do toho. Začali jsme se ptát, jaký fotbal se bude hrát ne za rok, dva, ale za osm let. Teď sklízíme plody, je to postavené na maximální náročnosti se třemi základními principy. Jsou jimi rychlost, práce s prostorem a charakter hráče. Bez toho hráči nebudou dlouhodobě úspěšní a nemohli by být ve Spartě,“ dodává s úsměvem.

Holoubkovi se líbí fotbal Bayernu Mnichov, Borussia Dortmund a Realu Madrid. Dorost pod jeho vedením neměl u nás konkurenci a soupeře ničil. „Sešlo se všechno. Je to vidět nejen v tabulce, ale i po herní stránce na hřišti. Talentovaní hráči pracují čtyři roky pod koncepcí, kterou jsme si v trenérském štábu nastavili a kterou zajišťuje Jaroslav Hřebík. Je to dobrým výběrem hráčů, který je tady dlouhodobě. A také kvalitním tréninkovým procesem. Je potřeba říct, že náš kádr devatenáctky čítá šestnáct hráčů a dva brankáře. Z toho dvanáct hráčů je ve Spartě od starší přípravy,“ těšilo ho.

„Potkali jsme na turnajích týmy z bundesligy a byli jsme lepší. Když kterýkoliv mládežnický tým Sparty, od přípravek po devatenáctku, někam vyjede, tak je konkurenceschopný. Z toho odvozuji, že svou práci děláme opravdu dobře,“ říká Holoubek.

V minulé sezoně se dočkal titulu mistra ligy staršího dorostu. Za dobu, kdy ve Spartě působí, mu prošli rukama hráči jako Ladislav Krejčí, Jiří Skalák, Martin Frýdek, Patrik Schick, Michal Sáček nebo Pavel Kadeřábek. Letos v létě byl Holoubek vedle funkce kouče nejstaršího dorostu na popud Zdeňka Ščasného jmenován i asistentem u áčka. Měla tak být

HRÁVÍ MILIARDÁŘI. BILL GATES SI ODMALA ROZUMĚL S POČÍTAČI A VYDĚLÁVAL UŽ JAKO TEENAGER. INVESTOR A OBCHODNÍK WARREN BUFFETT UŽ V ŠESTI LETECH PRODÁVAL PLECHOVKY COCA COLY.

36

TOLIK LET JE NEJMLADŠÍMU
TRENÉROVI FOTBALOVÉ
EPOJISTENI.CZ LIGY DAVIDU
HOLOUBKOVI.

FOTO SPORT: DOMINIK BAKES

↑
 ÚSPĚCH, RESPEKT, POKORA.
 DAVID HOLOUBEK DOKÁZAL,
 ŽE UMÍ PRACOVAT NEJEN
 S DOROSTENCI, ALE
 I S DOSPĚLÝMI FOTBALISTY
 SPARTY. VŽDYĚ PORAZIL INTER
 MILÁN NEBO SOUTHAMPTON.

zajištěna lepší kontinuita přechodu hráčů do seniorského týmu.

Papírově měl být zápas s Interem Milán předem prohraný soubor. Po několik týdnů marná Sparta s novým trenérem na lavičce hostila osmnáctinásobného mistra italské ligy, který patří mezi kluby, které nejvíc investují do nákupu hráčů. Na lajně Frank de Boer, vítěz Ligy mistrů, Poháru UEFA i majitel dalších titulů.

Přes 14 tisíc diváků na Letné ale zažilo večer nádherných fotbalových zázraků. Holoubka prostě hodili do vody a on aby se neutopil, musel plavat. Navíc vstoupil do srdcí fanoušků i veřejnosti skromným a neokázalým vystupováním. Pokora, přiznání vlastní trémy a žádná velká prohlášení po vítězství nad slavným soupeřem. Co bude dál, se v tom okamžiku moc neřešilo. Fungovalo to dokonce tak dobře, že po pět soutěžních utkání pod Holoubkovým vedením jeho tým neprohrál. Přes některá následující šokbrtnutí byl na začátku prosince na třetím místě tabulky.

Od začátku ale bylo jasné, že hlavním trenérem se Holoubek oficiálně stát nemůže, protože mu chybí potřebná licence UEFA PRO. Měl by ji získat na jaře 2017. Jeho šedesátidenní výjimka vypršela už na konci listopadu. V době uzávěrky tohoto textu nebylo zřejmé, jak klub hádku pro jarní pokračování sezony vyřeší. Mluvilo se i o spolupráci Holoubka s původním favoritem na místo, tedy Jindřichem Trpišovským z Liberce.

David Holoubek je sice o sedm let starší než Julian Nagelsmann, přesto je u nás považován za mladého trenéra. Kdy vlastně trenér přestává být příliš

mladý pro úspěch? Tyto dva fotbalové trenérské osudy jsou si v roce 2016 tak nápadně podobné, že člověka automaticky napadá, zda je to opravdu jen náhoda, či zda až tak unikátní a izolované tyto příběhy vlastně nejsou. Jiné sporty, stejně jako jiné obory lidské činnosti, znají podobné případy lidí, kteří se vymykají normě a snaží se zarputile posunout hranice dokonalosti.

Navykli jsme si posuzovat způsobilost člověka k nějakému úkolu jeho kalendářním věkem, ale zapomínáme, kolik, jak dlouho a jak intenzivně se své práci věnuje. Nagelsmann hrál fotbal aktivně deset let a na práci kouče se pak připravoval osm let. Holoubek fotbal taky sám dlouho hrál, jako trenér pracuje ve Spartě dvanáct let. Dvanáct let učí, jak fotbalu porozumět, jak ho hrát, jak se naučit ho hrát a jak se hráči mají chovat, aby ho mohli hrát.

Za tu dobu oba vstřebali obrovské množství znalostí nejen o fotbalu, ale i z řady souvisejících oborů jako didaktiky, fyziologie, psychologie, managementu i mnoha dalších. My je přesto posuzujeme především podle toho, zda je jim pětatřicet či pětadesát. Je to stejné, jako bychom posuzovali a platili práci svého automechanika podle toho, jestli je blondák. Děláte to taky tak?

Stejně jako v jiných oborech, řada koučů někdy mluví o tom, jak je jejich práce těžká, kolik toho museli zvládnout a překonat a jak jim nikdo nerozumí. A jiní se do svého oboru zblázní a touží být nejlepší, změnit svět okolo sebe k lepšímu a dosahovat výsledků, na které jiní ani nepomysleli, protože jim připadaly obtížné nebo dokonce nemožné. Učí se, trápí a nespí, zkoušejí, prohrávají a znovu vstávají a zkoušejí, až začnou konečně vyhrávat a přitom se zlepšují, až jsou nejlepší ze všech. A když se snad úplně nejlepšími nestanou - hlavně je ta jejich věc pořád baví a jsou schopni svojí radostí nakazit ostatní.

Velmi často totiž tahle jejich posedlost začala někdy dávno polozapomenutou větou: „A teď si budu hrát!“

Trenéry posuzujeme především podle toho, zda je jim pětatřicet či pětadesát. Je to stejné jako platit automechanika podle toho, jestli je blondák.